

Отже, у моделі аналізу інвестиційної діяльності чільне місце займає попередній аналіз інвестиційної діяльності, що полягає в аналізі ефективності інвестиційних проектів. Не менш важливим моментом аналізу інвестиційної діяльності є і моніторинг реалізації інвестиційних проектів, як заключний етап інвестування, що передбачає контроль, поточний аналіз та аналіз ефективності використання інвестованого капіталу.

Список використаних джерел:

1. Серединська В.М. Економічний аналіз: навч. посібник/ В.М. Серединська О.М.Загородна, Р.В.Федорович; за ред.. проф.. Р.В.Федоровича. – Тернопіль: Видавництво Астон, 2010. – 416 с.
2. Бланк И.А. Управление инвестициями предприятия / И.А. Бланк – К.: «Ника-Центр», 2003. – 480 с.
3. Редченко К.І. Аудит стратегічних управлінських рішень, прогнозів та проектів: монографія / К. І. Редченко. – Львів: Львівська комерційна академія, 2001. – 402 с.

Науковий керівник: к.е.н., доцент Серединська В. М.

*Труш Василь,
студент групи РКМ-51*

МЕТОДИКА АУДИТУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Під час проведення аудиту основних засобів виникає потреба в його плануванні, розподілу робіт на кілька етапів та досягненні на кожному з них поставлених цілей.

Процес проведення аудиту основних засобів можна умовно поділити на такі етапи: підготовчий, основний та узагальнюючий.

На підготовчому етапі укладають договір на проведення аудиту основних засобів, який є основним документом, що засвідчує факт досягнення домовленості між замовником та виконавцем перевірки.

На етапі планування проводять планування об'єктів перевірки, яке допоможе аудиторів належним чином організувати свою роботу і здійснювати нагляд за роботою своїх асистентів. Важливою складовою планування аудиту є отримання аудитором уявлення про фінансовий стан підприємства, яке допоможе йому сформулювати судження про можливість підприємства продовжити існування в майбутньому.

На цьому етапі складають загальний план та програму аудиту. Аудитор оцінює розмір властивого ризику, ризик внутрішнього контролю та свій особистий ризик невиявлення суттєвих помилок у звітності, який притаманний у процесі проведення аудиторських процедур та визначає термін проведення аудиторських тестів і незалежних процедур.

Оцінка внутрішнього контролю основних засобів може здійснюватися за такими напрямками:

- перевірка наявності первинної документації за фактами господарської діяльності з основними засобами;
- розподіл функціональних обов'язків серед посадових осіб, пов'язаних з обліком і контролем основних засобів;
- створення належних умов зберігання та експлуатації основних засобів на підприємстві;
- проведення інвентаризації основних засобів;
- ведення інвентарного пооб'єктного обліку основних засобів;
- контроль записів у регістрах обліку руху основних засобів [2].

Починаючи перевірку обліку основних засобів аудитор повинен:

- впевнитися у наявності документації, що підтверджує право власності на об'єкти, та технічної документації;
- ознайомитися з обліковою політикою підприємства в частині організації обліку основних засобів у звітному періоді та змінами у порівнянні з попереднім;
- виявити дату проведення останньої інвентаризації основних засобів та її результати;
- ознайомитися з договорами на оренду основних засобів;
- впевнитися у правильності організації аналітичного обліку та звернути увагу на наявність інвентарних номерів.

Отримана таким чином інформація на початку перевірки дасть можливість аудитору отримати загальне уявлення про організацію обліку основних засобів на підприємстві і допоможе визначити питання, які потребують особливої уваги [5, с. 337-338].

Для вирішення завдань аудиту на основному етапі перевірки основних засобів аудитор здійснює:

- контроль дотримання чинного законодавства за операціями з основними засобами;
- перевірку правильності перенесення початкових залишків за основними засобами;

- перевірку правильності документального оформлення оприбуткування і ліквідації основних засобів;
- контроль зіставлення даних аналітичного, синтетичного обліку, Головної книги і балансу;
- перевірку правильності списання недоамортизованої частини основних засобів при їх ліквідації;
- перевірку правильності переоцінки основних засобів;
- перевірку правильності кореспонденції рахунків за операціями з основними засобами;
- контроль розрахунку амортизаційних відрахувань за основними засобами;
- перевірку операцій з орендованими і переданими в оренду основними засобами;
- встановлення джерел фінансування придбання основних засобів;
- встановлення ефективності використання основних засобів [5, с. 348].

Результати здійснених аудиторських процедур повинні знайти відображення у робочих документах аудитора (пояснення і заяви працівників з питань перевірки основних засобів, копії первинних документів про факти господарської діяльності з основними засобами, акти, довідки, інвентаризаційні описи, облікові реєстри, фінансова звітність тощо).

Перелік робочої документації визначає аудитор, який проводить перевірку. Робочі документи повинні бути повними і детальними, професійно та грамотно оформленими для формування загального висновку аудиторської перевірки.

Аудит основних засобів завершується аналізом ефективності їх використання. При цьому аудитор визначає фондівдачу, фондомісткість, коефіцієнти зносу, поновлення, придатності основних засобів.

На підсумковому етапі аудитор узагальнює результати перевірки, робить висновки та готує обґрунтовані пропозиції щодо усунення недоліків і використання виявлених резервів [4, с. 57-58].

На цьому етапі аудитор складає аудиторський звіт, який на основі зібраної письмової інформації містить зведення про виявлені недоліки і порушення в обліку й звітності, а також зазначає неточності, які можуть вплинути на достовірність звітності з посиланнями на законодавчі і нормативні документи.

Список використаних джерел:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку № 7 «Основні засоби», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000р. № 92.
2. Бутинець Ф. Ф. Аудит: Підручник для студ. вузів спец. «Облік і аудит» /Ф.Ф. Бутинець. – Житомир: ПП «Рута», 2005. – 512с.
3. Дорош Н.І. Аудит: теорія і практика /Н.І. Дорош. – К.: Знання, 2006. – 496с.
4. Кругляк Б. Аудит основних засобів промислових підприємств: методичний аспект /Б. Кругляк // Бухгалтерський облік і аудит. – 2007. – №7. – С. 50-58.
5. Кулаковська Л. П., Піча Ю. В. Організація і методика аудиту: Навч. Посібник /Л.П. Кулаковська. – К.: Каравела, 2004. – 568с.

Науковий керівник: к.е.н., доцент Серединська В. М.

*Фай Ольга,
студентка групи РКМ-51*

КРИТЕРІЙ ВИБОРУ ПІДПРИЄМСТВОМ МЕТОДУ НАРАХУВАННЯ АМОРТИЗАЦІЇ

Зміна економічних умов відтворення основних засобів зробила актуальним дослідження системи їх амортизації та вибору методу її нарахування. Це спричинено тим, що саме амортизаційна політика підприємства та держави в цілому є одним з основних факторів відтворення економічного зростання в кризових умовах. Тому амортизаційна політика повинна стати одним з головних напрямів політики управління витратами підприємства.

Значний внесок у розробку теоретичних і методологічних підходів до вирішення проблемних питань амортизації зробили сучасні українські вчені: М.Т.Білуха, Ф.Ф.Бутинець, З. Борисенко, О. Бородкін, Т.Д.Косова, С.Ф.Голов, В.М.Жук, Г.Г.Кірейцев, М.Ф.Огійчук, М.С.Пушкар, Ю.І.Осадчий, П.Т.Саблук, Л.К.Сук та інші вчені; зарубіжні дослідники: В.Ф.Палій, А.С.Пелих, Кантор Е.Л., Е.С.Хендріксен.

Дослідження теоретичних і практичних аспектів амортизації основних засобів дало змогу визначити коло невирішених питань, які гальмують процес управління основними засобами. Серед них одним з найважливіших є вибір оптимального методу нарахування амортизації.